

Divadelní Piknik

Celostátní přehlídka amatérského činoherního a hudebního divadla

ZPRAVODAJ

2. ČERVENCE 2022

číslo 2

SCÉNOGRAFIE JE ZBYTNÁ

rozhovor se scénografkou, režisérkou a dramaturgyní Kateřinou Baranowskou

V rámci rešerše jsem četl rozhovor, který jste udělaly s Lenkou Lázňovskou před 21 lety, a tam jsi říkala, že mezi činnostmi velmi ráda těkáš. Kam tě to těkání nakonec zavedlo?

No to jsem byla ještě na škole. Ono by mě těkání bavilo, ale divadlo mě vcuclo tak, že jsem nakonec zůstala u profesionálního divadla, byť ta primární ambice původně taková nebyla. Věděla jsem, že divadlo dělat chci, ale jestli profesionální nebo amatérské, to jsem nechala na pánbíčkoví.

K amatérům si ale pravidelně odskakuješ.

Odkakuji ráda. Měla jsem hodně dlouhou pauzu, ale před pár lety se to sešlo, že mi hodně lidí, které mám v amatérském divadle za kamarády, nabídlo inscenace, které mám ráda, tak jsem si odskočila.

Je to složitější, dělat scénografii pro amatéry?

U profí divadla je realizace většinou zajištěná a jde zobecnit, jak ta výroba obvykle probíhá. U amatérů záleží na konkrétním souboru, jestli mají lidi, kteří to vyrábí, a jak jsou na tom s penězi. Dělal jsem i s amatéry, kteří měli peníze a vyráběli výpravu v profesionálních dílnách, ale někdy je to samo domo a na té výpravě je to vidět. Ale díky amatérské zkušenosti dokážu odhadnout, co je na jevišti dané možnostmi a rozpočtem. Třeba sehnat lepší blůzu není problém, takže když ji nemají, tak se na to prostě vybodli.

Umí ti scénografický detail pokazit představení?

Dovedu hodně odpustit. Tedy pokud si inscenace nehraje na nějaké výtvarné veledílo, ale odbytými prostředky, kde je velký rozpor mezi ambicí a provedením. Spíš mi vadí, že jsou soubory, kterým v rámci přehlídek člověk desetkrát řekne to samé, oni to odkývají a udělají to zas. Přitom neřeknou, že nemám pravdu, nebo že s tím třeba nesouhlasí. To si pak říkám, ať si to dělají, ale ať mi to nevozí na přehlídku.

A co ti lektorování naopak dává?

Prvních pět let to pro mě byly přehlídky, rozbory a semináře neskutečná škola. Padesát procent toho, co jsem o věci věděla, mi dalo amatérské divadlo a ne DAMU, kde je to víc o rozvoji výtvarného potenciálu. Ale divadelní výtvarník na rozdíl od svobodných uměleckých profesí, jako je malíř nebo sochař, musí rozumět divadlu, aby mohl sloužit tématu nebo koncepci, která je mu zadána. A musí sloužit také divadelnímu provozu. Teď mě přehlídky pořád baví, protože je to trénink přemýšlení o divadle. V běžné

praxi člověk není nucen spoustu věcí zdůvodňovat. Že bych šla běžně do divadla a doma si dělala rozbory, to samozřejmě ne, nakonec jsme i s kamarády profesionály jen u toho líbilo/nelíbilo a pak se řeší divadelní drby.

Máš potřebu amatérskému divadlu tuhle školu vrátit?

Cítím povinnost předat dál, to, co mi bylo dáno. Porotování беру jako nabídku, která souborům poskytuje luxus, jaký profík nemá. To si soubory ne vždy uvědomují. Dám ruku do ohně za to, že ve všech porotách, ve kterých jsem kdy byla, se všichni snažili být maximálně objektivní. Člověk to ne vždycky vyjádří úplně nejsikovněji, ale opravdu myslím, že to je pro amatéry luxus, který naopak mnohdy berou jako příkoří. Profesionální divadelní kritika sice existuje, ale popravdě, já ji už léta nečtu. Přestala jsem ji číst, protože mi to nic neříkalo, ani názor, jestli bych na to šla nebo nešla, co je na tom dobré, co je na tom špatné. Když to pak děláš jako profík, tak se skoro nedozvíš, jestli to děláš dobře nebo špatně. Nejvíce poznáš podle toho, jak na tebe koukají lidi, kterým věříš. Jestli se ti třeba po premiéře vyhýbají pohledem. Někteří režiséři se před svými známými po představení dokonce schovávají, aby nemuseli čelit těm vyhýbavým pohledům.

Stane se ti, že se rozhrne opona, vidíš scénografii a už víš, že to bude celé blbě?

Ne, to ne. Nakonec, scénografie je zbytná. Divadlo potřebuje jenom herce. Když je nejhuř, tak je menší zlo prázdny prostor než ambiciózní scénograf.

Jan Duchek

POSTAVY V RACKOVI JSOU “DRAMA QUEEN”

Rozhovor s představitelem Sorina Ondřejem Pečeným

Jak vznikala vaše inscenace?

My děláme celosouborové inscenace, což je mimo jiné Racek, ale potom máme i menší sevřenější hry. To byly v loňské sezoně Zlatý drak a Ostře sledované vlaky, kdy dva menší týmy pracují zároveň na dvou různých hrách. U Racka se začínalo dramaturgickým úvodem, kde jsme si o textu povídali s Janou a s Luděkem. Hodně jsme mluvili o postavách, což mi velmi pomohlo, protože mně samotný text Racka tak zajímavý nepřijde.

A hru tedy vybíral...?

S tou přišel Luděk. Myslím, že to byl trochu jeho dávný sen a že čekal na vhodné herecké typy, protože jak stárneme, tak Treplev a Nina jsou mladší než my a můžou tyhle role ztvárnit.

Jaký vztah sis k té své postavě nakonec vybudoval?

Jsem, jak zaznělo v nějaké recenzi, empatický, ale veskrze neschopný Sorin, a tak nějak se to skutečně snažím interpretovat. Že mám velké pochopení pro ostatní, ale neumím se o to poprat, být dostatečně asertivní. V tomhle ohledu mi ta postava byla blízká a sympatická, skrze tu empatii.

Je nějaká z postav, která by ti byla životně nejbližší či nejsympatičtější?

To shodou okolností bylo i současní té dramaturgické přípravy, kdy jsme si měli vybrat postavu, kterou

bychom chtěli hrát. A pro mě z celého Racka je nejsilnější dialog Niny s Trigorinem o tom, jak ona má představu o skvělém světě umění a on jí říká, že to je dřina, že vlastně nic jiného nedělá a neumí. Tenhle dialog bych si chtěl rozhodně zahrát. Z pozice Trigorina, samozřejmě.

Určitě jste se bavili i o provázanosti se současností.

Racka počítám mezi dobré a nadčasové hry, protože témata, která postavy řeší, jsou moderní v nemožnosti dosáhnout uspokojení nebo štěstí. Bezmoc, zoufalství, totéž zažíváme my. Myslím, že dva roky covidu a válka na Ukrajině ukazují, že si můžeme tyhle pocity vyzkoušet do sytosti. Každý se s těmi problémy pere svým specifickým, a v případě těch postav dlužno dodat, ruským způsobem. Postavy jsou takové drama queen. Ok, odmítla mě holka, ale nebudu se střílet a vyzývat nikoho na souboj, pokud nežiju v Rusku v 19. století. Bavili jsme se i o té kulturnosti. Jestli je Treplev vážně talentovaný, nebo je jen tluchuba. A došli jsme k tomu, že asi nějaký talent má, a že jedině doktor Dorn mu říká: „Hele, mně se to líbí, já si myslím, že ve vás něco je.“ Taky i v tom závěrečném dialogu, kdy se dozvíme, že je Treplev všem ukradený včetně mámy, je jediný, kdo je na Treplevově straně.

A pak je taky otázka, jestli je Arkadinová skutečně bohatá. Ani nikdo neví, jestli je opravdu slavná.

V tom je to taky takové ruské, že kdo žije v Moskvě, musí být přece lepší člověk.

Zaznamenal jsem, že uvnitř souboru existují různé pohledy na scénografii.

Máš štěstí, že sis vybral k rozhovoru mě. Já jsem obecně minimalista, komplikované, zdobné, detailní věci na mě nefungují. A tím, že si všechno vyrábíme sami a pak to vozíme na festivaly nebo zájezdy, tak čím je výprava minimalističtější, tím jsem šťastnější. Ale vím, že to tak mám, a věřím očím jiných lidí. Když si ženy slaďují outfity, já občas si všimnu, že nehty ladí s opaskem, ale většinou to ignoruji.

A víš, že máš tady na rukávu díru?

Vím.

Druhá věc, kterou jsem zaznamenal, že rozdělovala publikum, byly písničky.

To bylo jasné od začátku, to si rozhodli Luděk s Janou a já s tím problém nemám. Mně se písničky líbí hudebně, a i texty mi přijdou fajn. Texty jsou Luděkovy a Janiny a hudba je kolektivním dílem všech muzikantů a Aničky, jako Niny.

Jan Duchek

“NOVÉ FORMY!”

Pražské Divadlo RADAR je již pravidelným účastníkem Divadelního Pikniku a často nepřijíždí jen s jedním představením. Stejně tak je tomu i letos. O to první se postarala odnož Hrobese. Vybrali si nelehký úkol, a to inscenaci klasické hry Antona Pavloviče Čechova Racek. Inscenační přístup k Čechovovým hrám může být různý a záleží jen na interpretaci tvůrců. Sám autor tvrdil, že jeho hry jsou především komedie, inscenační tradice byla po dlouhou dobu zakořeněná spíše v rázu psychologického dramatu.

Inscenační tým v čele s režisérem Luděkem Horkým a dramaturgyní Janou Sloukovou se vydal spíše po psychologické rovině s výraznými romantizujícími podtóny. Vynikly tak hlavně postavy milostného trojúhelníku Treplev (Prokop Vopařil), Nina (Anna Poláková) a Trigorin (Radek Šedivý). Téma inscenace se vůbec celkově soustředí na osudy nešťastných lidí, kteří se beznadějně zamilovávají do dalších nešťastných lidí, aby byli všichni ještě více nešťastní. A nutno říct, že tato zvolená koncepce drží pohromadě, výklad je důsledně naplňován a inscenačně obhájen, postavy jsou jasně vedené každá za svým cílem. Naplnění inscenačního záměru se daří především díky citlivě budované herecké práci a postupnému odkrývání skrytých citů a pohybu postav. Herecky je potom představení velmi vyrovnané, ale i přesto musím vyzvednout Ondřeje Pečeného (Petr Sorin) a Kateřinu Tvrdíkovou (Máša). Oba totiž dokázali z papírově vedlejší postavy vytěžit maximum a například Máša se pro mě stala jednou z hlavních postav (jakoby v Čechovových hrách byly nějaké hlavní a vedlejší a postavy, vím).

Kde cítím jisté rezervy je scénografická složka představení. Nemluvím o kostýmech, ty fungovaly u každé postavy charakterotvorně a zároveň neilustrovaly dobu. Na dobovost si totiž soubor nijak nehraje a na jevišti se objevují i moderní rekvizity, což působí velmi svěžím dojmem. V kontrastu k tomu je vizuální podoba jeviště, která svoji estetickou kvalitou jak odkazuje právě na konkrétní místo (bez břízek bych se obešel), tak i působí lehce archaicky (záclony a jejich použití). Je možné, že v domovském prostředí funguje vizuální stránka jinak, ale zde, na větším jevišti by se chtělo zvolat: více odvahy, nebát se nových forem! Na mnoha místech k ozvláštění a modernímu uchopení dochází a myslím, že při větší odvaze by mohl být celek ještě působivějším tvarem.

Další poznámka je čistě subjektivní. Kvůli zvolenému inscenačnímu přístupu mi z inscenace velmi brzy vymizel humor. Vyvedená byla v tomto ohledu první situace celé hry - dialog Máši s Medvěděnkem - ve které se Medvěděnko neobratně vyznává ze své lásky a Máša, zatímco si věší spodní prádlo, ho s úsměvem odmítá. Celá situace měla spád, vtíp a zároveň tragiku obou postav. Humor se v inscenaci držel ještě do Treplevova představení, ale počínaje druhým jednáním, až na drobné výjimky, ustoupil vážným tématům a celé představení pro mě ztěžklo. Myslím, že humor by bylo možné udržet ještě podstatně déle a vytvořit tak lepší třetí plochu pro základní tragédii a jistou komičnost základní dramatické situace. Ale to už by byla jiná interpretace.

Už tu byla řeč o romantizování. Ačkoli se proti němu vlastně Čechov ve své době vymezoval, v takto zvoleném inscenačním klíči mi vlastně nijak výrazně nevadila. Bez vložených písní bych se asi obešel, protože mi nepřinášely nové informace, ani můj zážitek nijak nezesilovaly, ale chápu, proč se pro ně tvůrci rozhodli. Stejně jako chápu způsob, jakým je proveden závěrečný Treplevův čin, ale asi bych také byl šťastnější, kdybych se o tom, co se stalo, dozvěděl až z poslední repliky hry a ne dříve. Ale to jsou jen drobné detaily a tvůrci vědomě zvolené prostředky.

V celku jsme viděli sebevědomý a jistou rukou odvedený tvar, který každou chvíli přesně ví, jak chce na diváka zapůsobit a jak toho docílit.

Adam Doležal

Inscenaci jsem viděla už potřetí, ráda na ni půjdu znovu. Mám k ní nicméně výhrady, zejména k těm písním, které nějak nedokážu přežít. A nejoblíbenější postava, která mě dnes nejvíce dojala, je ten učitel, toho mám ráda hrozně moc.

Kristýna z České Lípy

Taky jsem to viděl dnes potřetí a taky mám problém s písničkami. U takové látky musím navázat velký kontakt s herci a s tím dějem. Poprvé, když zazněla písnička, to se mnou hodně trhl a měl jsem pak problém se vrátit do děje. Je to pro mě zcizovák.

Štěpán z České Lípy

Mám na divadlo stejný názor jako Treplev, a přesto mě takový přístup k Rackovi vůbec neuráží. A jsem asi jediný člověk na světě, koho baví ty písničky, protože jakékoli odlehčení od čistě činoherního přístupu k inscenování textu je prostě prima.

Ondra z Brna

Jsem strašně utahaná, takže to není směřodatné, ale na mě to bylo moc upovídané. Chvillemi stojím vedle sebe a mluvím.

Miša ze Slaného

Schizofrenní mi to nepřišlo, písničky jsou fajn. A Máša byla úplně skvostná.

Marta z Jívy

DĚNÍM NA UKRAJINĚ INSCENACE ZTĚŽKLA

Rozhovor s režisérem Jaroslavem Kodešem

Proč jste pozměnili titul hry a místo Jacobowski a plukovník uvádíte Werfelovu hru pod názvem Jacobowski a Stjerbinski?

Nechtěl jsem, aby byl plukovník anonymní. Chtěl jsem, aby to byla konkrétní postava, která má povahové rysy, která se nějak chová. Aby to byli rovnocenní soupeři a nebyla to jen funkce či hodnost. Více sympatií už od autora má Jacobowski, tak jsem to chtěl vyvážit. Asi to úplně nejde, ale zkusili jsme to.

Dlouho jste si na tuto látku myslel?

Původně za mnou přišel Láďa Valeš s tím, že by bylo dobré připravit něco pro Pavla Macáka. Dát mu velkou roli a udělat benefiční představení. Hledali jsme něco s Petrou Richter Kohutovou a Petra přinesla tento text. Mně se moc líbil kvůli humanistickému poslání netuše, že přijde 24. únor a na Ukrajinu vtrhne ruská armáda. Přitom Werfel to napsal jako komedii a my to chceme hrát jako komedii. Neděláme si legraci z uprchlictví a války, ale chceme přinést komedii. Text je

třeba plný židovských anekdot. Pak jsme hledali druhého představitele a nabízel se Láďa.

Dostihla vás tedy společenská situace a dění?

Ano, najednou to děním na Ukrajině ztěžklo. Premiéru to mělo v roce 2019, pak přišel covid, anabáze s tím byla šílená. Nehrálo se, oprašovalo se. Nechci pánům sahat do svědomí, ale už si taky všechno nepamatují. Bylo martyrium udržet inscenaci při životě. Ale na reprízách se diváci smáli, bavili se. Reakce byly výraznější. Pak přišel 24. únor a od té doby jsme měli asi tři reprízy a nikdo se nezasmál. Je jasné, co to s herci udělá a jak těžké pak je dostat to nahoru.

Po covidu divadelní svět běží docela rychle a mezitím už jste stihnul další premiéru.

Dokonce dvě. Jedna v Klapý a jedna u Májovců. V Klapý Bulšit aneb Podezřelý analfabet je hotov, to mělo premiéru v dubnu, a Mařka v Divadle Máj vlastně taky v dubnu. Zase se to semlelo tak dohromady.

A máte pocit, že po pandemii teď

soubory zrychlily a chtějí honem honem dělat nové věci?

Z přehlídek mám dojem, že tak polovina inscenací je ta, která měla premiéru před covidem. Horko těžko to udržely, zkoušely, nezkoušely, no zažívaly šílenou dobu. A zbytek jsou ty, které to zvládly a přijely s čerstvými věcmi. I my jsme Bulšit v Klapý dokončili rychle, až jsem z toho v závěru ztratil hlas a ani jednu inscenaci jsem nedotáhnul úplně do podoby, jakou bych si představoval, protože jsem na soubor nemohl mluvit.

Martin Rumler

UPŘÍMNOST BEZ LADU A SKLADU

Pražský německy píšící básník, spisovatel a dramatik Franz Werfel bývá nejčastěji řazen k proudu expresionismu. Jeho poslední hru Jacobowski a Stjerbinski (1944) uvedlo zde Rádobydivadlo Klapý pod názvem Jacobowski a Stjerbinski. Již hra samotná působí přitažlivě a podtitul „komedie jedné tragédie“ slibuje umné promísení vážných stránek německé okupace Francie roku 1940 a komiky, jež pomáhá všudypřítomnou temnotu alespoň částečně rozeznat. Tříaktovka svádí dohromady židovského intelektuála Jacobowského a polského důstojníka Stjerbinského, kteří mají být vzájemnými protiklady. Přesto jeden bez druhého v pohnuté době přežijí jen stěží a tak, přestože je pojí nanevšest vzájemné antipatie, jsou nuceni spojit síly na útěku před blížící se armádou třetí říše. Soubor vsadil stran ústřední dvojice na osvědčené a zkušené herecké persony, jakými Ladislav Valeš a Pavel Macák bezesporu jsou, ani to však nepomohlo na ploše dvou hodin zabránit určitému rozmělnění, neboť zásadní problém může být v dramaturgii a uchopení původního materiálu z pera pražského rodáka.

Vše začíná slibně; piano, živá hudba, v popředí šansonová zpěvačka a jinak všehovšudy pár kufrů. „Bar“ se postupně zaplňuje, na kufry sedají další a další lidé v kabátech. Pěvkyně dokončí, uvádí nás do situace, určuje místo i čas, načež nechává přítomné napospas osudu. Noční podnik náhle nabývá temnější tóny, stává se sklepem a osoby na kufrech nájemníky schovávajícími se před právě probíhající nálet. Jen co se mají započít rozehrávat situace, temporytmus zvolní a ať se jednotliví herci snaží sebevíc, vše trvá neúnosně dlouho. Přitom by stačilo něco škrtnout, neopakovat informace či šikovněji prolínat jednu akci s druhou. Takto se pracovalo spíše ve smyslu „vše je stejně důležité, na vše je čas“. Pro příklad: má-li právě přicházející Jacobowski rozdávat osazenstvu sklepa bonbony, což je vtipným znakem jeho životního postoje – najít i v nejhorších situacích cosi sladkého, být sebedrobnějším gestem podělit se o trochu radosti – rozdá je skutečně všem. A teprve když každý svírá svou sladkou odměnu, začne kdosi další mluvit.

Brzy se k ne zcela šikovně vedeným situacím přidá i tápání v uchopení žánru. Snad se soubor příliš soustředil na komickou stránku věci, avšak je třeba hned předem jasně zvolit správnou míru, která nejvíce vypoví o tématu, která podpoří jednání postav. Pokud jsou podstatou komiky slovní přestřelky mezi ústředními muži příběhu, nelze je pomíjet jen jako „další z dialogů“. K čemu je mi šišlavý příslušník SS? To už snad chybí jen knírek, povzdech jsem si, a ejhle, po přestávce se k šišlavému kvazi-německému přízvuku skutečně přidal i obligátní hitlerovský knírek. Co to ale vypovídá o postavách? Posouvá to příběh? Nikoli. Ten se ztrácí v pod nánosy textu a ve zmatečných situacích. Marně tak Valeš tlačí na pilu při monologu, v němž obviňuje Polsko a celou Evropu z liknavosti, která jediná umožnila Hitlerovi nástup k moci. To vše s tichým souhlasem nad pogromy, anšlusem i obsazením Československa. A to je přitom páteř všeho. Komika může vyplývat z tragické absurdity skutečnosti, v níž se postavy nachází, nikoli z vnějškových „nálepek“. A tak to, co je stavěno od počátku jako střet dvou protikladných mužů v cestě za svobodou a srdcem dámy, stává se neurčitostí, která ve výsledku neví, čím je.

Přesto, když zaznívá na samém konci nejslavnější píseň Edith Piaf Non, Je ne regrette rien, není zapívána nejčistěji, zato však poctivě a upřímně – což vlastně platí o celé inscenaci. A to je třeba ocenit, nehledě na nedostatky.

Vít Malota

Bohužel se to moc táhlo. Zároveň mi nebylo jasné, jaký žánr autoři chtěli inscenovat. Začíná to jako velmi vážné válečné drama, až se to překloupí do konverzační a situační komedie. Ta tomu slušela nejvíce a tento žánr by měli držet celou dobu.

Martin, Praha

Příběh je moc hezký. Mám pocit, že až od druhé části první půlky se to začíná rozjíždět a nabírá to obrátky. Povedené jsou výkony ústřední trojice.

Mila, Česká Lípa

Bylo to hezké a bylo to trochu dlouhé. Povedené to bylo herecky i režijně.

Alena, Plzeň

Představení mělo klady a zápory a určitě má své fanoušky. Je tam několik zajímavých obrazů a situací, které zůstanou v paměti diváků. Tvůrci by se ale měli zaměřit na délku představení a najít si okamžik, kdy by to mohlo skončit dřív. Pointa by pak možná vyzněla lépe. Každopádně Lenka Šťastná je úžasná.

Oksana, Louny

Moc jsem s nimi chtěl jít, ale bylo to strašně dlouhé. Teda pocitovým časem. Bylo to moc pomalé a kvůli tomu jsem neudržel pozornost.

Petr, Praha

DVA MĚSÍCE JSME ZKOUŠELI JEN PÁDY

Rozhovor s hercem a režisérem Janem Markem

Záblesk je váš autorský text?

Zčásti. Inspirovali jsme se jednou situací z jedné hry, a i tu jsme výrazně pozměnili. Měli jsme námět a z osmdesáti procent ho proměnili.

Jaké bylo zkoušení? Nevím, zda máte někoho v rodině nevidomého...

Byla to nová herecká zkušenost, nikdy jsme nic podobného nedělali. Byla to výzva. Začali jsme zkoušet za covidu a distančně. Bez videa, jen telefonicky. Což bylo nakonec fajn, protože jsme se zaměřili jen na obsah, na text a motivace postav a situací. To bylo ohromně přínosné. Když už jsme začali zkoušet, bylo to ze začátku hlavně technické, vše jsme zkoušeli do detailu. Dva měsíce jsme zkoušeli jen pády, aby byly bezpečné a aby se nikomu nic nestalo. A zároveň se nesespálal koncept a vypadalo to dobře.

Neměli jste obavy, že vám divák vyčte vysmívání se handicapovaným?

Měli. Dělali jsme to s tím, že jsme na tohle riziko mysleli, protože se nikoho dotknout nechceme. Když jsme hráli v Kostelci na přehlídce, ptali jsme se na to i poroty.

Od nich i od diváků nám přišla pozitivní zpráva, že to tak nikdo nevnímal. I od diváka, který má nevidomého člověka v rodině. Tam se nám to povedlo, tak doufám, že ani tady jsme se nikoho nedotkli.

Myslím, že ne. Alespoň na mě to jako vysmívání slepotě nepůsobí.

My se snažili říct, že i handicapovaní lidé řeší stejné lásky, stejná zklamání a problémy jako ostatní. Akorát na divadle se z toho dá udělat komedie.

Nemáte na jevišti problém s disciplínou? Dáváte si velký pozor, abyste se sami neodbourali? Protože u této inscenace je důležité udržet princip důsledně po celou dobu.

Přiznám se, že dnes jsem se odboural. Pomohli mi k tomu diváci. Nečekal jsem, že tomu tady půjdou tak naproti. Ve Volyni je opravdu skvělé publikum, a tak vstřícné reakce jako tady jsme zatím nikde neměli. Smáli se i v místech, kde na to nejsme zvyklí a když na to přišlo, prostě jsem se odboural. Nemohl jsem to vydržet.

Jste režisér i jeden z herců. Vzal jste si s sebou i nějaké druhé oči?

Ano, to byla nutnost. Spolurežisérkou je Romana Zemenová z Turnova ze souboru Čmukaři. S ní jsem jel v tandemu. Po základních aranžích jsme si ji pozvali a ona nám to vyčistila.

Vycítíte z jeviště, kdy to i poslednímu divákovi dojde?

Ono je to tam na první dobrou. Nejpozději v okamžiku, kdy se objeví bílá hůl. Ne všem samozřejmě dojde hned, že jsou slepí všichni. Ale to už pak jde rychle za sebou.

Martin Rumler

KOMEDIE, JAKOU SVĚT NEVIDĚL

Proč ten chlap nenavazuje oční kontakt? Je to čtvrt hodina, a ani jednou se na ni nepodíval přímo. Je snad slepý? A ono jo. Za tohle o málo dřívější odhalení je třeba připsat zásluhy herci, který soustředěně držel pohled nepřirozeně upnutý do nekonkrétního místa v prostoru.

Soubor Společnost bloumající veřejnosti uvedl autorskou frašku Záblesk, o níž píše, že se jedná o banální manželský trojúhelník v nebanálním prostředí. A skutečně – zjištění, že nikoli jeden, ale všichni tři aktéři jsou slepí, platí za efektní i efektivní zápletku. Jak vyřešit zapeklitou situaci, v níž figuruje milenec, manželka a konečně manžel – vrátiv se dříve z práce? Běžná „dveřová“ situační komedie tak nabývá nového rozměru, neboť milenec se nemusí schovávat ve skříni, jen musí zůstat zcela potichu, neslyšen, obléci se a vypadnout.

Jenomže – abych citoval klasika: není to málo, Antone Pavloviči? Vtip je většinou založen na nečekané pointě či řešení. Přestože je celá inscenace vlastně jen pouhou „anekdotou“, daří se pomocí textu dávkovat „vtipy“ s poměrně solidní kadencí. Avšak na textu takový kus skutečně nestojí. Jde naopak o nonverbální humor, jak se bezhlesně prosmýknout kolem slídícího (samozřejmě slepého) manžela, a přitom se obléci. Vzpomněl jsem si na dnes již legendární roli Bolka Polívky v Podivném odpoledni doktora Zvonka Burkeho, kdy musí dostat starou bytnou, již právě „kleplo“, do skříně. Jde o skutečnou pohybovou virtuozitu, která je meritem humoru. Právě tyto pasáže by stálo za to podpořit. Na ploše 40 minut totiž až příliš prostoru zabírají dialogy, které jsou z větší části o ničem – netřeba tlačit do humoru slovního, který po určité chvíli degraduje na pouhé „to jsem tehdy viděl“ pronášené slepcem. Takový obsah se velmi záhy vyčerpá a je škoda, že kalí jinak podařené pohybové gagy.

Kupříkladu úvodní rozhovor milence a manželky v posteli zabírá z celkového času celých 15 minut. Zbytečně velký díl si ukousne slovní vata, která neslouží ničemu jinému než natahování výsledné délky. Čím déle stráví herci hovořením, tím větší čas má divák všimnout si, jak omezený potenciál sledovaná situace vlastně skýtá. Proto platí základní pravidlo grotesky a komedie – rychle, švihat, nezastavovat, nikdo nesmí vydechnout! Pětadvacet minut bohatě stačí. Má to svoje kouzlo, bezesporu. Typy jsou zřejmé, nápad to má, atmosféru taky, jen kdyby se krátilo a uměle nevyplňovalo, nestihl bych si všimnout, že vlastně cosi chybí – tedy přebývá.

Vít Malota

Vtipné, ale zároveň mi to chvílema přišlo nějak statické.

Alžběta, Kralupy nad Vltavou

Bylo to moc příjemné, zábavné, překvapující a ze života.

Pavla, Benešov

Moc jsem se bavil. Už jsem se bál, že to bude hrozně ukecaná konverzačka, ale pak bylo na co koukat a moc souboru děkuju.

Jiří, Rakovník

Chytře vystavěné, šikovně zahrané. Bavil jsem se královsky. Bylo by fajn promyslet si závěr a nějak inscenačně ho upevnit, dovést do scénické pointy. Takhle to nějak mizí do ztracena. Ale celkově moc povedené a jak to zjevně bavilo herce, tak to bavilo i diváky.

Martin, Jihlava

JAK KARKULKA S VLKEM PEKLI DORT (VLASTNĚ BÁBOVKU)

KRÁTCE

Občanská reportérka zaslala redakci snímek, který dokazuje, že pokud nám něco na Pikniku hrozí, smrt žízní po pivu to rozhodně nebude ----->

“Já opravdu nevolám po tom, aby byl Jiří pankáč a slečna Terebová stará fetka.” (nejmenovaná členka poroty, odposlechnuto při diskusi)

Vivat Hitchcock! Okno do dvora je otevřeno! ----->

Redakce se omlouvá diváče Martě z Jíví, v jejímž komentáři k inscenaci Saturnin se v 1. čísle Zpravodaje objevila hrubá chyba ve slově *schizofrenní*. Odpovědný redakční elév byl na poradě zhanoben a ztrestán a musel slíbit, že příště bude oslovovat pouze respondenty, kteří mluví bez chyb.

PROGRAM

Sobota 2. července 2022

10.30 kino, doprovodný program
„Tak mám, nebo ne?": O překládání Hamleta
pro čtení i hraní (přednáška Filipa Krajníka)

14.00 Na Nové – parter
Divadlo RADAR/Za oponou, Praha
Frank Wedekind: **Probuzení jara**

17.00 Na Nové – jeviště (ČERVENÁ)
Divadlo Naboso, Boskovice
Petr Pazdera Payne: **Zvíře**

18.30 MS, Diskuse (Probuzení jara)

20.30 Na Nové – parter (ČERVENÁ + BÍLÁ)
Divadelní klub Jirásek, Česká Lípa
J.-P. Sartre: **S vyloučením veřejnosti**

22.15 Na Nové – jeviště (BÍLÁ)
Divadlo Naboso, Boskovice
Petr Pazdera Payne: **Zvíře**

23.15 MS, Diskuse (Zvíře)

Neděle 3. července 2022

10.30 Na Nové – parter
DK Jirásek, Česká Lípa / režie: Š. Kůňákal
Jean-Paul Sartre: **S vyloučením veřejnosti**

12.15, Na Nové – jeviště
Divadlo Naboso, Boskovice / režie: T. Trumpeš
Petr Pazdera Payne: **Zvíře**

14.00 (ČERVENÁ) a 16.15 (BÍLÁ), Na Nové – zahrada
Reservé, Most / režie: Pavel Skála
Aristofanés: **Jezdci**

14.00 (BÍLÁ) a 16.15 (ČERVENÁ), Pošumavská tržnice
DS Břetislav, Břeclav / režie: T. Uher, M. Sítek
Martin Sítek: **Na viděnou, sbohem**

18.00, MS, Diskuse (S vyloučením veřejnosti)

19.00, Na Nové
Scéna Kralupy, Kralupy nad Vltavou
Woody Allen: **Central Park West**

21.00, MS, Diskuse (Jezdci)

22.00, Na Nové
Divadlo Exil, Pardubice
David Košťák: **Lajka aneb Příběh z dob, kdy se ještě hovna nesbírala**

23.45, MS, Diskuse (Central Park West)

Zpravodaj XXX. celostátní přehlídka amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně 2022.
Redakce: Martin Rumler, Jan Duchek, David Slížek. Vydává DS Piki Volyně.
Náklad 100 výtisků.

ZMSERVIS